

MADELEINE L'ENGLE

VÍTR
VE DVEŘÍCH

VÍTR VE DVEŘÍCH

VÍTR VE DVEŘÍCH

MADELEINE
L'ENGLE

Věnováno Pat

#BESKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 1973 by Crosswicks, Ltd.
All rights reserved.
Translation © 2018 Barbara Hajná
Cover © 2018 František Hříbal
Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart

Vítr ve dveřích

Z anglického originálu *A Wind in the Door*
(Square Fish, An Imprint of Holtzbrinck Publishers, New York 2007)

přeložila Barbara Hajná

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Adéla Lapáčková

Návrh obálky František Hříbal

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2018

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-582-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Obsah

1 Draci Charlese Wallace	7
2 Trhlina v galaxii	34
3 Muž v noci	63
4 Proginoskes	87
5 První zkouška	107
6 Skutečný pan Jenkins	125
7 Metron Ariston	139
8 Cesta dovnitř	164
9 Farandoly a mitochondrie	181
10 Yada	189
11 Sporos	204
12 Vítr ve dveřích	223

„Ach, synovče,“ řekl král,
„odtud tedy vítr fouká!“

SIR THOMAS MALORY:

*Artušova smrt**

* Přeložil Ivory Rodriguez, vydala Jota 1997. (pozn. překl.)

Draci Charlese Wallace

„V té zeleninové zahrádce dvojčat žijí draci.“

Meg Murryová vystrčila hlavu z ledničky, kde právě pátrala po nějaké odpolední svačince, a pohlédla na svého šestiletého bratra. „Cože?“

„V té zeleninové zahrádce dvojčat žijí draci. Nebo tam aspoň žili. Teď se přesunuli na severní pastvinu.“

Meg nereagovala – na podivné výroky Charlese Wallace se nevyplácelo reagovat ukvapeně – a vrátila se k prohlídce ledničky. „Nejspíš si dám salát s rajčetem, jako obvykle. Ale měla bych chuť na něco nového a jiného a dobrodružného.“

„Meg, slyšela jsi mě?“

„Jo, slyšela jsem tě. Myslím, že si dám játrovku s krémovým sýrem.“ Vytáhla ingredience k přípravě sendviče a láhev mléka a všechno to postavila na stůl. Charles Wallace trpělivě čekal. Zadívala se na něj a s úzkostí, kterou nechtěla přiznat ani sama sobě, se zamračila při pohledu na čerstvě roztrhaná kolena jeho džínových

nohavic, na stopy po špíně, která se mu zaryla hluboko do látky trička, a na tmavnoucí modřinu, kterou měl na lícni kosti pod levým okem. „Počkej, tak dneska po tobě ti velcí kluci šli na školním dvoře, nebo když jsi vystoupil z autobusu?“

„Meg, ty mě neposloucháš.“

„Čistě náhodou mi není úplně jedno, že do té školy chodíš dva měsíce, a ještě ani jeden týden se nepovedlo, aby tě nikdo nezmlátil. Jestli tam vykládáš, jak na zahrádce nebo kdoví kde žijí draci, tak se to tím možná vysvětluje.“

„Nic jsem tam nevykládal. Tolik mě zase nepodceňuj. Ani jsem je neviděl, dokud jsem teď nepřišel domů.“

Kdykoli Meg něco dělalo těžkou hlavu, začala se vztekat. Teď se zamračila na sendvič. „Kdyby tak máma kupovala ten krémový sýr, co se dá na chleba namazat. Tenhle ten do něj akorát nadělá díry. Kde vůbec je?“

„V laboratoři, pracuje na nějakém pokusu. Mám ti říct, že to nebude trvat moc dlouho.“

„A kde je táta?“

„Zavolali mu od prezidenta a pak odjel na pár dní do Washingtonu.“

O tátových cestách do Washingtonu se ve škole raději nemělo mluvit, stejně jako o zahradních dracích. Jenže na rozdíl od draků ty cesty byly skutečné.

Charles Wallace postřehl Meginy pochybnosti. „Ale ty draky jsem tam opravdu viděl, Meg. Sněž si ten sendvič a pak se půjdeme podívat.“

„Kde jsou Sandy a Dennys?“

„Trénujou fotbal. Nikomu jsem to neřekl, jenom tobě.“ Náhle promluvil žalostným tónem, jako by mu bylo míně než šest. „Chtěl bych, aby ten autobus ze střední školy jezdil dřív. Čekal jsem na tebe hrozně dlouho.“

Meg se vrátila k ledničce pro salát. Spíš se tím ale snažila zakrýt, že rychle přemýšlí, i když nemohla čekat, že to Charlesovi unikne, tak jako mu neunikly její pochyby. Co v té zahrádce vlastně viděl, to se neodvažovala ani odhadnout. Ale že tam něco neobvyklého skutečně spatřil, tím si byla jistá.

Charles Wallace mlčky sledoval, jak si chystá sendvič, pečlivě rovná plátky chleba na sebe a krájí je na přesně vyměřené dílky. „Říkám si, jestlipak někdy nějakého draka viděl pan Jenkins?“

Pan Jenkins byl ředitelem místní školy a Meg s ním mívala sama potíže. Nedělala si moc velké naděje, že by mu snad nějak záleželo na tom, jak se daří Charlesi Wallaceovi, nebo že by byl dokonce ochoten zasáhnout do dějů, které nazýval „běžné demokratické procesy“. „Pan Jenkins vyznává zákony džungle,“ promluvila s plnou pusou. „Draci žijou v džungli, ne?“

Charles Wallace dopil sklenici mléka. „Není divu, že v biologii tak plaveš. Dojez ten sendvič a přestaň se loudat. Půjdeme se kouknout, jestli tam ještě jsou.“

Přešli přes trávník, přičemž se k nim připojil Fortinbras, velký, černý a skoro čistokrevný labrador, který cestou

vesele větřil a čenichal v podzimně seschlých reza-
vých pozůstatcích záhonku s rebarborou. Meg zakop-
la o drátěnou krocketovou branku a podrážděně zabru-
čela, vlastně sama k sobě, protože to ona po poslední
hře uklízela hole i branky a na tuhle zapomněla. Kro-
ketové hřiště od Sandyho a Dennysovy zeleninové za-
hrádky odděloval nízký živý plot z dříví. Fortinbras
přes dříví přeskočil a Meg automaticky křikla: „Do za-
hrady ne, Forte!“ Velký pes se zarazil a zacouval z ces-
tičky mezi řádky zelí a brokolice. Dvojčata byla na svou
bio úrodu oprávněně hrdá a také ji úspěšně prodávala
po vesnici.

„Drak by tu zahradu mohl pořádně zvalchovat,“ pro-
hodil Charles Wallace a vedl Meg mezi záhony dál. „My-
slím, že mu to samotnému došlo, protože pak tam na-
jednou už tak úplně nebyl.“

„Co tím chceš říct, že tam tak úplně nebyl? Buď tam
byl, nebo ne.“

„Nejdřív tam byl, a když jsem šel blíž, abych se na něj
pořádně podíval, tak už tam nebyl, tak jsem šel za ním –
no, ne doslova za ním, protože on byl mnohem rych-
lejší, takže jsem spíš šel tam, kde on byl předtím. A pak
zmizel na severní pastvinu, jak tam jsou ty velké balva-
ny.“

Meg se zamračila na záhony. S takhle fantastickou
historkou Charles Wallace ještě nikdy nepřišel.

Vybídl ji: „Tak pojď,“ a kráčel dál podél vysokých
stvolů kukuřice, na kterých zbývalo už jen pár řídkých

klásků. Za kukuřicí se vstříc šikmým slunečním paprskům natahovaly slunečnice se zářivě zlatými květy.

„Charlesi, není ti nic?“ zeptala se Meg. Že by snad ztrácel kontakt s realitou, to se Charlesovi vůbec nepodobalo. Pak si všimla, že Charles těžce oddychuje, jako při běhu, ačkoli nešli nijak rychle. Ve tváři byl bledý a na čele se mu perlil pot, jako by se příliš namáhal.

Nelíbilo se jí, jak vypadá, a tak se za chůze mezi bujnými výhonky dýní raději v myšlenkách vrátila k tomu nepravděpodobnému příběhu o dracích. „Charlesi, a kdy jsi je viděl, ty – draky?“

„To byla hromada draků, hejno draků, stádo draků,“ zasupěl Charles Wallace. „Když jsem se vrátil ze školy. Máma byla celá bez sebe, protože na mě byl tak hrozný pohled. Z nosu mi pořád teklo plno krve.“

„Já jsem z toho taky vždycky bez sebe.“

„Meg, máma si myslí, že je v tom něco horšího než jen to, že mě mlátí starší kluci.“

„A co horšího?“

Charles se nezvykle neohrabaně a lopotně vyšplhal přes nízkou kamennou zídku, která lemovala ovocný sad. „Že se tak zadýchávám.“

Meg řekla ostře: „A proč? Co říkala?“

Charles se zvolna vydal vysokou trávou pod stromy. „Nic. Ale jako by mi to tak nějak zablikalo na radaru.“

Meg vykročila po jeho boku. Na svůj věk byla vysoká a Charles na svoje léta zase malý. „Občas si přeju, abys ty signály na radaru tak snadno nečetl.“

„Já si nemůžu pomoci, Meg. Vůbec se o to nesnažím, to samo. Zkrátka máma si myslí, že je se mnou něco v nepořádku.“

„Ale co?“ skoro vykřikla.

Charles Wallace promluvil velmi tiše. „To nevím. Něco tak vážného, že ty její starosti blikají a pípají pěkně zřetelně. A já taky vím, že se se mnou něco děje. Už jenom tahle procházka sadem mě vyčerpává, a to by neměla. Dřív to tak nebylo.“

„Kdy to začalo?“ zeptala se rázně. „Když jsme o víkendu chodili po lese, tak jsi vypadal úplně v pořádku.“

„Já vím. Už celý podzim jsem tak nějak unavený, ale tenhle týden se to zhoršilo, a dneska je to o moc horší než včera. Hele, Meg! Ne aby tě napadlo si vyčítat, že sis toho nevšimla.“

Jenže přesně tohle právě dělala. Ruce jí panikou úplně zledovatěly. Snažila se ten strach od sebe odehnat, protože svou sestru dokázal Charles Wallace přechíst ještě snadněji než mámu. Zvedl jablíčko, které tu shodil vítr, podíval se, jestli není červivé, a pak se do něj zakousl. Opálení z pozdního léta neskrývalo jeho nápadnou bledost ani temné stíny pod očima. Proč si toho nevšimla dřív? Protože nechtěla. Bylo jednodušší svádet jeho sinalost a únavu na problémy ve škole.

„Tak proč tě máma nenechá vyšetřit u doktora? Myslí u pořádného doktora medicíny.“

„Nechala.“

„Kdy?“

„Dneska.“

„A proč jsi mi to neřekl?“

„Protože mě víc zajímají ti draci.“

„Charlesi!“

„To bylo předtím, než ses vrátila ze školy. Doktorka Louisa přišla za mámou na oběd – to dělá tak jako tak docela často –“

„Já vím. Tak dál.“

„Takže když jsem se vrátil ze školy, tak mě prohlídla od hlavy k patě.“

„A co říkala?“

„Moc toho neřekla. Ji nedokážu prokouknout tak jako mámu. Ona je jako ptáček, pořád štěbetá a přitom je jasné, že ten její chytrý mozek zatím uvažuje na nějaké úplně jiné úrovni. Umí se přede mnou moc dobře uzavřít. Zachytil jsem jenom, jak si pro sebe povídá, že máma by mohla mít pravdu – ale nevím v čem. A ještě se ozve.“

Prošli už celým sadem, Charles Wallace znovu vylezl na zeď, zůstal na ní stát a zadíval se na nevyužívanou pastvinu s dvěma velkými balvany. „Jsou pryč,“ řekl. „Mí draci jsou pryč.“

Meg se postavila vedle něj. Nebylo tu nic k vidění, po sluncem vybledlé trávě se proháněl jen vítr a dva vysoké balvany v podzimním podvečerním světle nabývaly fialového odstínu. „Jsi si jistý, že to nebyly jen kameny nebo stíny nebo tak něco?“

„Copak kameny nebo stíny vypadají jako draci?“

„Ne, ale –“

„Meg, byli přímo tamhle u těch balvanů, shluknutí u sebe, měli křídla, vypadalo to jako stovky křídel, a mezi těmi křídly otvírali a zavírali oči, a taky tam byl kouř a tu a tam vyšlehlo trošku ohně, a já jsem je varoval, aby nezapálili pastvinu.“

„Jak jsi je varoval?“

„Řekl jsem jim to. Pořádně nahlas. A ty plameny zmizely.“

„Šel jsi k nim blíž?“

„To mi nepřipadalo bezpečné. Zůstal jsem tady na zdi a dlouho jsem se na ně díval. Pořád ta křídla roztahovali a zase skládali a jako by na mě mrkali očima, a pak jako kdyby se všichni schoulili k sobě a usnuli, tak jsem šel domů, abych počkal na tebe. Meg! Ty mi nevěříš!“

„No a kam tedy zmizeli?“ zeptala se bezvýrazným tónem.

„Zatím jsi mi vždycky věřila.“

„Nejde o to, že bych ti nevěřila,“ řekla opatrně. Svým způsobem mu opravdu věřila. Ne snad to, že viděl opravdové draky – ale Charles Wallace ještě nikdy nesměšoval pravdu a výmysly. Ještě nikdy takhle nedával dohromady skutečnost a představy. Podívala se na něj a všimla si, že si přes uválené tričko natáhl mikinu. Obtočila si paže kolem těla, otrásla se, a ačkoli jí nebylo chladno, řekla: „Asi si dojdu domů pro svetr. Počkej tady. Za chvíli jsem zpátky. Jestli se ti draci vrátí –“

„Myslím, že se vrátí.“

„Tak je tady udrž, dokud nepřijdu. Budu spěchat, jak jen to půjde.“

Charles Wallace na ni klidně pohlédl. „Myslím, že máma teď nechce, aby ji někdo rušil.“

„Nebudu ji rušit. Jen si vezmu svetr.“

„Tak dobře, Meg,“ vzdychl.

Nechala ho sedět na zdi, pozorovat ty dva obrovské bludné balvany a čekat na draky, nebo co to vlastně předtím viděl. Dobře, sice mu bylo jasné, že Meg se vrací domů, aby si promluvila s mámou, ale dokud to nepřiznala nahlas, měla pocit, že se jí daří před ním skrýt aspoň část svých obav.

Vtrhla do laboratoře.

Máma seděla na vysoké stoličce a nedívala se do mikroskopu, který stál na pultu před ní, ani nic nepsala na podložce, kterou měla položenou na klíně, jen tu zamyšleně seděla. „Co se děje, Meg?“

Meg ze sebe už už začala chrlit Charlesovu historku o dracích, a že přece ještě nikdy takhle nefantazíroval, ale vzhledem k tomu, že sám Charles Wallace se mámě o dracích nezmínil, prozradit jí to by mohla být zrada, i když na druhou stranu o nich možná Charles pomlčel jen proto, že u toho byla i doktorka Louisa.

Máma trochu netrpělivě zopakovala: „Tak co se děje, Meg?“

„Co je s Charlesem Wallacem?“

Paní Murryová odložila psací podložku na laboratorní pult vedle mikroskopu. „Dneska měl ve škole zase nějaké potíže se staršími kluky.“

„Tohle nemyslím.“

„A co tedy myslíš, Meg?“

„Říkal, že jsi sem pozvala doktorku Colubrovou, aby ho vyšetřila.“

„Louisa přišla na oběd, tak jsem si řekla, že když už je tady, může ho prohlédnout.“

„A?“

„A co, Meg?“

„Co je s ním?“

„To nevíme, Meg. Aspoň zatím ještě ne.“

„Charles říká, že si o něj děláš starosti.“

„To dělám. Ty snad ne?“

„Ano. Ale já jsem si myslela, že jde jen o tu školu. A teď vidím, že ne. Když jsme šli sadem, hrozně se zadýchal. A je moc bledý. A představuje si kdovíco. A vypadá – nelíbí se mi, jak vypadá.“

„Mně taky ne.“

„Tak co to je? Co je s ním? Chytil nějaký virus nebo co?“

Paní Murryová zaváhala. „Nejsem si jistá.“

„Mami, prosím tě, jestli je Charlesovi něco vážného, já už jsem dost velká, abych to věděla.“

„Nevím, jestli mu něco vážného je, nebo ne. Ani Louisa to neví. Až budeme mít jistotu, tak ti to řeknu. Slibuju.“

„Takže přede mnou nic netajíš?“

„Meg, nemá přece smysl mluvit o něčem, co nevím jistě. Za pár dní bych měla mít jasno.“

Meg si nervózně proplétala ruce. „Ty si fakt děláš starosti.“

Paní Murryová se usmála. „To si máme dělávat. Kdepak je právě teď?“

„No, já jsem ho nechala na té kamenné zídce, řekla jsem mu, že si jdu pro svetr. Musím letět zpátky, nebo si bude myslet –“ Ani tu větu nedokončila, vyrazila z laboratoře, popadla svetr, který visel na jednom z háčků v komoře, a rozběhla se přes trávník.

Dorazila k Charlesovi, který na zdi seděl ve stejné pozici, v níž ho opustila. Po dracích ani stopy.

„Co říkala máma?“ zeptal se.

„Nic.“

Jeho velké modré oči se na ni zaměřily soustředěným hloubkovým pohledem. „Nezmínila se třeba o mitochondriích? Nebo o farandolách?“

„Cože? Proč by se zmiňovala o něčem takovém?“

Charles Wallace kopl gumovými patami tenisek do zdi, dál se na Meg díval, ale neodpověděl.

Meg se nevzdávala: „Proč by máma měla mluvit o mitochondriích? Nebylo to snad – jak jsi o nich mluvil – právě ten důvod, proč jsi hned první den ve škole měl problémy?“

„Mám o ně neobyčejný zájem. A o draky taky. Škoda, že se ještě nevrátili.“ Zjevně se snažil změnit téma hovoru. „Co kdybychom na ně ještě chvíli počkali? Radši

se kdykoli setkám se skupinkou draků než s těmi dětmi na školním dvoře. Děkuju, že jsi kvůli mně šla za panem Jenkinsem, Meg.“

Tohle mělo být velmi dobře střežené tajemství. „Jak jsi na to přišel?“

„Prostě přišel.“

Meg se nahrbila v ramenou. „Ne že by to k něčemu bylo.“ Vlastně ani moc nedoufala, že by to k něčemu být mohlo. Pan Jenkins dřív několik let pracoval jako ředitel velké střední školy. Když ho zrovna v září přeložili, aby řídil malou vesnickou základku, oficiálně se to podávalo tak, že prý ta škola potřebuje zvednout úroveň a nikdo jiný než pan Jenkins to nezvládne. Mezi lidmi se ale šušalo, že naopak nedokázal zvládnout divočejší živly na střední. Pokud šlo o Meg, ta pochybovala, že by pan Jenkins zvládl kohokoli kdekoli. A byla si naprosto jistá, že Charlese Wallace za prvé nepochopí a za druhé si ho neoblíbí.

To ráno, kdy Charles Wallace nastoupil do první třídy, byla Meg mnohem nervóznější než on sám. Během vyučování se vůbec nesoustředila, a když konečně přečkala poslední hodinu a vyšla do kopce k domu a našla ho tam s oteklým a krvácejícím horním rtem a škrábancem na pravé tváři, zaplavil ji pocit drtivé nevyhnutelnosti spolu se spalujícím vztekem. Charlese Wallace místní obyvatelé odjakživa pokládali za podivína a dost možná tak trochu vyšinutého. Když Meg vyzvedávala zásilky na poště nebo vajíčka v obchodě, občas zaslechla

úryvky konverzace: „Na tom Murryovic nejmladším je něco divného.“ „Já jsem slyšela, že chytrí lidé často mívají hloupé děti.“ „Ten kluk prý ani neumí mluvit.“

Bylo by to jednodušší, kdyby byl Charles Wallace opravdu zaostalý. Jenže on nebyl, a navíc se mu moc nedařilo zakrývat, že toho ví víc než jeho šestiletí spolužáci. Už jen jeho slovní zásoba vypovídala proti němu. Skutečně začal mluvit dost pozdě, ale od začátku používal celé věty, žádné dětské žvatlání. Před cizími lidmi ještě pořád promluvil jen málokdy – což byl jeden z důvodů, proč ho považovali za hloupého. A pak na jednu chodil do první třídy a mluvil stejně jako – jako jeho rodiče nebo sestra. Sandy a Dennys vycházeli se všemi. Nikoho nepřekvapilo, že Charles byl všeobecně neoblíbený: Čekali, že bude opožděný, a on zatím mluvil jako kniha.

„Tak, děti,“ usmála se paní učitelka zářivě na houf prvňáčků, kteří na ni to první ráno upřeně zírali, „teď bych ráda, aby mi každý z vás pověděl něco o sobě.“ Zadívala se do seznamu žáků. „Začneme s Mary Agnes. Kdo z vás je Mary Agnes?“

Holčička se slámovými vlásky pevně utaženými do culíčků, které chyběl jeden přední zub, oznámila, že bydlí na farmě a má vlastní slepičky a ty dneska ráno snesly sedmnáct vajíček.

„Výtečně, Mary Agnes. A teď, co třeba ty, Richarde – neříkají ti doma Dicky?“

Vstal malý tlustý chlapeček, křenil se a kýval hlavou.